Creionul- Povestiri crestine pentru copii

Copilul îsi privea bunicul scriind o scrisoare. La un moment dat, întreba:
– Scrii o poveste care ni s-a întâmplat noua? Sau poate e o poveste despre mine?
Bunicul se opri din scris, zâmbi si-i spuse nepotului:
– E adevarat, scriu despre tine. Dar mai important decât cuvintele este creionul cu care scriu. Mi-ar placea sa fii ca el, când vei fi mare.
Copilul privi creionul intrigat, fiindca nu vazuse nimic special la acesta.
– Dar e la fel ca toate creioanele pe care le-am vazut în viata mea!
– Totul depinde de felul cum privesti lucrurile. Exista cinci calitati la creion, pe care daca reusesti sa le mentii, vei fi totdeauna un om care traieste în buna pace cu lumea.
Prima calitate: poti sa faci lucruri mari, dar sa nu uiti niciodata ca exista o Mâna care ne conduce pasii. Pe aceasta mâna o numim Dumnezeu si El ne conduce totdeauna conform dorintei Lui.
A doua calitate: din când în când trebuie sa ma opresc din scris si sa folosesc ascutitoarea. Asta înseamna un pic de suferinta pentru creion, dar pâna la urma va fi mai ascutit. Deci, sa stii sa suporti unele dureri, pentru ca ele te vor face mai bun.
A treia calitate: creionul ne da voie sa folosim guma pentru a sterge ce era gresit. Trebuie sa întelegi ca a corecta un lucru nu înseamna neaparat ceva rau, ceea ce este neaparat e faptul ca ne mentinem pe drumul drept.
A patra calitate: la creion nu este important lemnul sau forma lui exterioara, ci mina de grafit din interior. Tot asa, îngrijeste-te de ce se întâmpla înlauntrul tau.
Si, în sfârsit, **a cincea calitate** a creionului: lasa totdeauna o urma. Tot asa, sa stii ca ceea ce faci în viata va lasa urme, astfel ca trebuie sa încerci sa fii constient de fiecare fapta a ta.

A Pencil !

The child was watching his grandfather writing a letter. At one point, he asked :

- You're writing a story that's happened to us, or maybe it's a story about me?

The grandfather stopped writing, smiled and told his nephew:

- It's true, I'm writing about you. But more important than words, is the pencil I write with. I would love you to be like him when you're big.

The child looked at the intriguing pencil, for he had not seen anything special about it.

- But it's just like all the pencils I've seen in my life!
- It all depends on how you look at things. There are five pencil qualities, which if you manage to keep them, you will always be a man who lives in peace with the world.

First quality: you can do great things, but never forget that there is a hand that drives our steps. We call this hand, God, and He always leads us according to His desire.

Second Quality: From time to time I have to stop writing and use the sharpener. That means a bit of suffering for the pencil, but it will eventually be sharper. So,if you know how to bear some pain, they will make you better.

Third quality: the pencil allows us to use rubber to erase what was wrong. You have to understand that correcting a thing does not necessarily mean something bad, which is necessarily the fact that we keep on the right path.

Fourth quality: the wood or its outer shape is not important to the pencil, but the graphite mine inside. Also, take care of what is happening inside of you.

And finally, **the fifth quality** of the pencil: always leave a trace. Also, you know that what you do in life will leave traces, so you have to try to be aware of each of your deeds.

HAR MĂREŢ

Cu mulţi ani în urmă, un tată mergea cu micuţul său copil pe drumul dintre Norwich şi Yarmouth, de-a lungul ţărmului englezesc. Tăcut, bărbatul trăgea copilul după el. Faţa tatălui era roşie şi buhăită, arătând clar cărui viciu îi era supus, iar mersul lui clătinat trăda faptul că şi în ziua aceea băuse peste măsură. Nici mersul copilului nu era prea sigur, dar nu din cauza beţiei. Era suficient să arunci numai o privire spre mica statură plăpândă, spre faţa sa palidă şi spre îmbrăcămintea sărăcăcioasă pentru a vedea ceea ce îi lipsea. Banii, cu care tatăl ar fi putut să-i cumpere hrană şi îmbrăcăminte copilului, îi dădea pentru băutură.

După un timp, micuţul Tom întrerupse tăcerea:

– Tată, îmi este foame! Te rog, dă-mi o bucăţică de pâine!

– Taci! îl repezi tatăl.

– Dar dacă ai şti cât mi-e de foame! îndrăzni să mai spună micuţul.

– Mai ţine-ţi gura! De unde să-ţi dau pâine aici, de sub nisip? scrâşni din dinţi beţivul mânios.

Micuţul încercă să meargă mai departe. Dar foamea îl chinuia şi astfel mai zise încă o dată:

– Tată, dă-mi, te rog, o bucăţică de pâine!

Atunci, plin de mânie, beţivul prinse copilul şi îl aruncă în mare.

– Aşa, acum am scăpat de tine! mormăi beţivul şi merse mai departe.

Valurile aruncau copilul încoace şi încolo. Dar ele erau mai îndurătoare decât tatăl sărmanului copil. Ochii plini de dragoste ai lui Dumnezeu vegheau asupra lui. Dumnezeu nu voia ca Tom să moară în valurile mării. El a privit din cer la Tom şi a făcut ca o grindă, care plutea pe apă, să se îndrepte spre el. Copilul se prinse cu putere de ea, dar acel lemn nu ar fi putut să-l salveze, dacă Dumnezeu nu ar fi prevăzut ca prin apropiere să treacă un vapor de război.

Marinarii au observat lemnul şi copilul, şi imediat au coborât o barcă în apă şi s-au apropiat de Tom, care era aproape de înec. Odată adus pe vapor, marinarii au încercat toate mijloacele pentru a-l readuce pe copil la viaţă. Datorită îngrijirilor date, Tom şi-a revenit. Dar după câteva zile, când l-au întrebat cum a ajuns în apă, cum se numeşte şi unde locuieşte, nu s-a putut afla de la el decât: „Mă cheamă Tom.“ Se părea că nu ştie altceva, cel puţin numai atât spunea. S-a luat hotărârea ca micuţul să fie ţinut pe vapor şi să i se poarte de grijă. Prin felul lui de a fi şi prin isteţimea de care dădea dovadă, a câştigat simpatia tuturor şi fiecare a încercat să facă ceva pentru el. Aşa a crescut Tom între marinarii şi ofiţerii acelui vapor de armată.

Când a ajuns la vârsta la care orice tânăr trebuie să înveţe o meserie, ofiţerii au hotărât ca Tom să studieze pe cheltuiala lor. Vedeau în el un tânăr capabil, care ar putea ajunge mai mult decât un marinar. Şi nu s-au înşelat. Tom a învăţat cu sârguinţă şi mai târziu a ajuns medic. Numaidecât a primit un post de medic pe un vapor de război din flota engleză.

Dacă tânărul medic ar fi cunoscut acum pe Acela care a vegheat asupra vieţii sale într-un mod aşa de minunat şi a pus pe inima acelor oameni străini dorinţa să-l îngrijească şi să-l crească, atunci viaţa sa ar fi fost, cu siguranţă, o jertfă de mulţumire pentru Dumnezeu. Dar nimeni nu îi vorbise despre Dumnezeul dragostei, cu atât mai puţin despre harul Său venit prin Isus Hristos, Fiul Său, care a adus mântuire pentru toţi oamenii. Tom credea că trebuie să le mulţumească numai celor care l-au salvat din apă, l-au îngrijit şi l-au crescut. Dar pe Domnul, care stă deasupra tuturor lucrurilor, care conduce soarta oamenilor şi care Şi-a revărsat bunătatea asupra lui, nu-L cunoştea şi de aceea nici nu-L iubea.

Între timp izbucnise războiul dintre Franţa şi Anglia. Tom avea mult de lucru pentru a uşura suferinţa celor grav răniţi şi a muribunzilor care erau aduşi zilnic la bordul vaporului. După o luptă grea, în care vaporul pe care lucra Tom a capturat un vapor duşman, mulţi răniţi au fost aduşi la bord. Neobosit, tânărul medic alerga de la unul la altul. Un bărbat mai în vârstă, grav rănit, care pierduse mult sânge şi era foarte slăbit, îi atrase atenţia în mod deosebit. Tom se simţea atras într-un mod ciudat de acel pacient şi încerca, pe cât era posibil, să-i salveze viaţa. Dar puterile celui rănit slăbeau în fiecare zi.

Într-o după-amiază, Tom zăbovi mai mult ca de obicei la patul acelui rănit. Bolnavul simţea că i se apropie sfârşitul. Ca mulţumire pentru îngrijirea care îi fusese acordată, dorea să-i lase ceva binefăcătorului său. Singurul lucru, care îl poseda, era o Biblie. Cu mâinile tremurânde dărui tânărului medic preţioasa carte.

Tom nu văzuse până atunci o Biblie şi nici nu citise din ea. Muribundul îi povesti că a primit acea carte de la o doamnă. Citind acea carte, Dumnezeu i-a deschis ochii şi i-a arătat cât este de păcătos. Totodată i L-a arătat pe Isus Hristos – Mântuitorul păcătoşilor, în sângele Căruia oricine poate fi spălat de păcatele lui. El a crezut şi a găsit astfel odihnă pentru sufletul lui.

– Acum, domnule doctor, a încheiat muribundul, vă rog din inimă să citiţi această carte, să o citiţi cu rugăciune, ca să aveţi şi dumneavoastră parte de marea fericire, pe care am primit-o şi eu! Am regretat mult că am slujit aşa mulţi ani păcatului. Sunteţi încă tânăr. Vă rog, căutaţi-L pe Domnul Isus chiar *astăzi!*

Bărbatul se opri, dar Tom observă că mai are ceva pe inimă, dar că îi venea greu să spună. Tom îl îndemnă să-i spună totul cu încredere.

Atunci, cu o voce tremurândă, muribundul a recunoscut că în urmă cu circa douăzeci şi trei de ani, într-un acces de mânie, şi-a aruncat copilul în mare, deoarece acesta, suferind de foame, îl rugase mereu să-i dea o bucăţică de pâine. De atunci, acea faptă a apăsat îngrozitor asupra sufletului său şi chiar după pocăinţă nu a putut trece peste acea durere.

Ne putem închipui cu ce fel de sentimente a ascultat Tom acea mărturisire. Ascunzându-şi sentimentele, medicul l-a întrebat unde se întâmplase acel incident îngrozitor.

– Între Norwich şi Yarmouth, a fost răspunsul.

– Câţi ani avea copilul?

– Aproape 4 ani.

– Şi cum îl chema?

Izbucnind în plâns, muribundul răspunse: „Tom“.

Medicul nu s-a mai putut abţine şi, lăsându-şi capul pe perna muribundului, izbucni în plâns şi spuse:

– Eu sunt Tom, iar dumneavoastră sunteţi tatăl meu.

Muribundul a privit încremenit spre cel ce îngenunchease lângă el. A durat un timp până a înţeles că fiul, pe care îl credea mort, stătea în faţa lui viu, că Dumnezeu îi

dăruia copilul într-un mod atât de minunat. Apoi, peste faţa muribundului a apărut o expresie de nedescris: eliberarea din îngrozitoarea apăsare sufletească, un sentiment de mare fericire şi o mulţumire care nu se poate descrie în cuvinte. După ce fiul i-a povestit cum a fost salvat şi cum a ajuns medic, tatăl a înălţat o rugăciune de mulţumire spre Dumnezeul milostiv, care a condus lucrurile într-un chip aşa de minunat; s-a rugat cu o inimă plină de mulţumire, încât fiului i-au curs lacrimile pe faţă.

– Şi acum, fiul meu, spuse muribundul, te rog şi mai mult, citeşte Biblia tatălui tău, ca să găseşti ceea ce te poate face fericit pentru veşnicie!

Epuizat, bătrânul îşi lăsă capul pe pernă. Paloarea morţii îi acoperi faţa, dar zâmbetul fericit rămase.

– Acum, Doamne, slobozeşte pe robul tău în pace, şopti tatăl. În noaptea aceea a murit fericit şi plin de nădejde în braţele fiului său.

Minunatul eveniment, adânca bucurie a tatălui, cuvintele sale pline de dragoste şi mai presus de toate plecarea fericită şi plină de pace au făcut o impresie deosebită asupra lui Tom. El a început numaidecât să citească în Biblie, deşi totul era nou pentru el. Cu cât citea mai mult, cu atât dorinţa sa era tot mai mare pentru a cerceta această carte. Dumnezeu a binecuvântat Cuvântul în inima acestui tânăr. El a recunoscut că viaţa sa trecută, deşi era ireproşabilă privită din exterior, a fost nefolositoare şi deşartă. A înţeles că are nevoie de o altă îndreptăţire decât aceea a unei vieţi trăite în mod cinstit. Astfel, a venit ca un păcătos la Dumnezeu, care i-a îndreptat privirea spre Isus – Mielul lui Dumnezeu – care a murit pentru păcătoşi. În sângele Mielului lui Dumnezeu, şi Tom a găsit pacea şi siguranţa mântuirii veşnice.

Astfel, pentru tânărul medic a început o viaţă nouă. După ce a găsit această preţioasă comoară, a făcut-o de cunoscut şi altora. Meseria lui îi oferea ocazii bune. De atunci înainte a devenit un medic adevărat, putând ajuta bolnavilor şi la bolile trupului, dar şi la cele ale sufletului.

Nu este minunată lucrarea lui Dumnezeu? Un tată şi-a aruncat copilul său flămând în mare pentru a scăpa de el, dar apoi Dumnezeu a lucrat la sufletul acelui om rău ca, după mântuirea sa, să devină un vestitor al mântuirii veşnice pentru fiul său! Da, aici se potrivesc cuvintele profetului:„Şi aceasta vine de la Domnul oştirilor. *El este minunat în sfat, mare în înţelepciune.“* (Isaia 28.29)

Amazing Grace!

Many years ago, a father went with his little child on the road between Norwich and Yarmouth, along the English shore. Silently, the man dragged the baby after him. The father's face was red and wrinkly, clearly showing that whose vice was subjected to, and his trembling movement betrayed the fact that he had been drinking too much that day. The child's walking was not too sure, but not because of drunkenness. It was enough to just look at the small, fragile stature, his pale face, and the poor clothing to see what was missing. The money, with which the father could have bought food and clothing for his child, gave him for the drink.

After a while, little Tom interrupted the silence:

- Dad, I'm hungry! Please give me a piece of bread!

- Shut up! Your father rushed him.

- But if you know how hungry I am! dare to say the little one.

- Keep your mouth shut! Where shall I give you bread here, from underneath this sand, said the dad gnashing his teeth?

The little boy tried to go further. But the hunger tormented him, and so he said again:
- Father, give me a piece of bread!

Then, full of anger, his dad caught the child and threw him into the sea.

- So now, I got rid of you! Muttered the drunkard and walked on.

The waves tossed the baby back and forth. But they were more merciful than the poor baby's father. God's loving eyes watched over him. God did not want Tom to die in the waves of the sea. He looked from heaven to Tom, and made a beam floating on the water toward him. The child trapped it firmly, but that wood could not save him if God had not foreseen that a war ship would pass by.

The sailors observed the wood and the baby, and they immediately lowered a boat into the water and approached Tom, which was almost drowning. Once in the boat,

the sailors tried all the means to bring the child back to life. Thanks to the given care, Tom has returned. But a few days later, when they asked him how he got into the water, what he was called and where he lived, he could only find out from him: "My name is Tom." She did not seem to know anything, at least that was all she was saying . It was decided that the little boy should be kept on board and cared for. By his way of being and by his daze, he gained the sympathy of everyone and everyone tried to do something for him. Tom so grew up among the sailors and officers of that army ship.

When he reached the age at which any young person had to learn a job, the officers decided that Tom would study at their expense. They saw in him a capable young man who could be more than a sailor. And they were not mistaken. Tom taught diligently and later became a doctor. He has only received a doctor's post on a ship of the English fleet. If the young doctor had now known Him who had watched over his life in such a wonderful way and put the desire of those foreigners to care for him and raise him, then his life would certainly have been, a sacrifice of thanksgiving for God.

But no one had spoken to him of the God of love, much less of his grace that came through Jesus Christ, his Son, who brought salvation to all men. Tom thought he had to thank only those who saved him from the water, cared for him and raised him. But the Lord, who stands above all things, who leads the fate of men and who has poured out his goodness upon him, did not know Him, and therefore did not love Him either.

In the meantime the war between France and England had erupted. Tom had a lot of work to ease the suffering of the seriously injured and the dying who were brought aboard the ship daily. After a heavy fight in which the boat that Tom was working on, he captured an enemy ship, many injured were brought aboard. Relentless, the young doctor ran from one to the other. An older, seriously injured man who had lost much blood and was very weak attracted much attention. Tom felt strangely drawn to that patient and tried, as much as possible, to save his life. But his strenghts were weak every day.

One afternoon, Tom lingered more than usual in the bed of that wounded one. The sick man felt the end was near. As a gratitude for the care he had been given, he wanted to leave something to his benefactor. The only thing he possessed was a Bible. With trembling hands, he gave the precious book to the young doctor.

Tom had not seen a Bible before, nor had he read it. The dying man tells him he got that book from a lady.

Reading that book, God opened his eyes and showed him how sinful he was. He also showed Jesus Christ - the Savior of the sinners, in whose blood anyone can be washed of his sins away. He believed and found rest for his soul.

"Now doctor, the dying man said, please hear this from deep on my heart, read this book, read it with prayer, so that you also have the great happiness that I have received!

I have much regret that for so many years I have been enslaved by the sin. You are still young. Please, look for the Lord Jesus even today!

The man stopped, but Tom noticed that he still had something in his heart, but it was difficult for him to say. Tom urges him to tell him all with confidence. Then, with a trembling voice, the dying man admitted that about twenty-three years ago, in anger, he had thrown his child into the sea, because his little boy, hungry, had always asked him to give him a piece of bread.

Since then, that deed has been pressed upon his soul, every day and even after repentance he could not overcome that pain. We can imagine what sort of feelings Tom had heard that confession. Hiding his feelings, the doctor asked him where that horrible incident had happened.

"Between Norwich and Yarmouth, it was the answer.

- How old was your child?

- Almost four years.

- And how did he call it?

Outburst in crying, the dying man replied, "Tom."
The doctor could not help himself, and, leaving his head on the dying pillow, he burst into crying and said,

- I'm Tom, and you're my father.

The dying man stared at the kneeling man beside him. It took some time before he realized that the son, whom he believed dead, stood in front of him alive, that God gave his child such a wonderful thing. Then there was an indescribable expression on the face of the dying: release from the terrible soul pressure, a feeling of great happiness, and a thankfulness that can not be described in words. After the son told him how he was saved and how he became a doctor, the father raised a prayer of thanksgiving to the merciful God, who led things in such a wonderful way; he prayed with a heart full of gratitude, that his son was tearing his tears.

"And now, my son," said the dying man, "I pray you more, read the Bible of your father, so that you can find what can make you happy for eternity!

Exhausted, the old man left his head on the pillow. His face became pale, but the happy smile remained. "Now, Lord, release your servant alone," whispered the father.
That night he died happily and hopefully in his son's arms. The wonderful event, the father's deep joy, his loving words and above all the happy and peace-loving departure made a special impression on Tom. He began to read in the Bible, though everything was new to him. The more he read, the greater his desire to look at this book.
God blessed the Word in the heart of this young man. He acknowledged that life had passed, although it was irreproachable from the outside, it was useless and vain. He understood that he needed a justification other than that of a life lived honestly. Thus, he came as a sinner to God, who turned his gaze to Jesus - the Lamb of God - who died for sinners. In the blood of the Lamb of God, Tom also found the peace and security of eternal salvation. So the young doctor started a new life. After finding this precious treasure, he made it known to others.
His job offered him good opportunities. Since then he has become a true physician, and he can also help the sick to the diseases of the body, but also to those of the soul.
Is not the ministry of God wonderful? A father threw his child hungry in the sea to get rid of him, but then God worked on the soul of that evil man who, after his salvation, became a publisher of eternal salvation for his son! Yes, here are the prophet's words:
"And this comes from the Lord of hosts. He is wonderful in counsel, great in wisdom. "(Isaiah 28:29)

Can you forgive someone who made evil things to you, can you? God did! So you have to do. Those who are forgiven,forgive!

Multumeste-i Lui Dumnezeu pentru ziua de azi!

Într-un articol de ziar, erau prezentate doua femei care erau internate într-un centru pentru batrani din New Jersey. Numele lor era: Margarett Patrick si Ruth Eisenberg. Aceste doamne au fost pianiste vestite, care si-au investit viata predand cursuri de pian, pentru multi pianisti celebri.

Între ele, de multe ori au fost rivalitati si niciodata n-ar fi acceptat sa fie împreuna. Nimeni nu s-ar fi gandit vreodata ca ar putea sa le auda interpretand o piesa împreuna.

Cu 5 ani de zile în urma, fiecare însa a suferit cate un accident vascular cerebral. Margarett Patrick a fost aproape de moarte. A petrecut mai multe luni prin spitale si prin centrele de recuperare. Dupa toate acestea si-a recapatat mobilitatea, dar numai pentru partea stanga a corpului. Partea dreapta a corpului ei a ramas paralizata. Traind într-un scaun rulant, ea a marturisit deseori spunand: „Slava lui Dumnezeu, pentru ca mai sunt înca în viata!”

Ruth Eisenberg a fost însa mai norocoasa. Acum ea rade cand îsi aduce aminte de momentul cand a suferit atacul cerebral. În acel moment de suferinta, a ramas întinsa pe podea fara sa fie descoperita de cineva, timp de doua zile. Si-a revenit foarte greu, dar nu poate folosi partea stanga a corpului.

Aceste doua femei încercate, s-au întalnit în acelasi centru pentru batrani, recomandat de doctorii lor. Cand s-au vazut, foarte repede au împartasit una alteia, dragostea lor pentru pian. Într-o zi pe cand erau împreuna în holul acestui centru, s-au asezat cu carucioarele lor langa pianul vechi al acestei institutii si au început sa cante.

Degetele lungi ale lui Margarett alunecau pe partea stanga a pianului, în timp ce degetele puternice ale lui Ruth, conduceau melodia, alunecand în partea dreapta a pianului.

Dupa ce au cantat o vreme, au încheiat prabusindu-se una peste cealalta. Margarett si Ruth, s-au îmbratisat, strangand-o fiecare pe cealalta cu mana sanatoasa.

Prima melodie cantata împreuna a fost o revelatie pentru amandoua si o motivatie, pentru a pune împreuna un întreg repetoriu. Dupa aceea au cantat de multe ori pentru batranii din acel centru si în spitale penru veterani. Au fost invitate chiar si la o emisiune de televiziune. Astfel au ajuns sa fie un motiv de inspiratie, pentru toti cei care le-au vazut si auzit cantand.

Margarett a spus: „n-am crezut niciodata ca Dumnezeu ne va folosi în acest fel!” Daca relatii intre noi o vreme n-au existat, acum suntem nedespartite. Suntem asa de fericite si multumim lui Dumnezeu pentru fiecare zi!

Ursuletul jerpelit

Cami şi Mihai erau fraţi. Şi, cum se întâmplă de multe ori între fraţi,cei doi aveau şi neînţelegeri. Cea mai mare dispută era legată de un ursuleţ, numit Tedy, vechi şi jerpelit, pe care Cami îl primise cadou de foarte mult timp. Îi lipsea un ochi, blana îi era încâlcită, o mână abia se ţinea în câteva cusături, dar pentru Cami nu exista altă jucărie mai frumoasă. În schimb, Mihai nu-l putea suferi şi nu înţelegea cum putea surioara lui să iubească o jucărie aşa urâtă. De aceea o tachina tot timpul, numindu-l Tedy-jerpelitul. Mama trebuia să intervină între ei de fiecare dată, pentru că de cele mai multe ori cearta se lăsa şi cu păruială.Într-o zi, Cami veni în fugă la mama, spunându-i că nu-l găseşte pe Tedy. L-au căutat împreună prin toată casa, dar ursuleţul nu a fost găsit. Cami a început să dea vina pe fratele ei, spunând că el l-a luat, dar Mihai nega cu încăpăţânare.

Timp de câteva zile, pofta de mâncare îi dispăru lui Cami. Stătea mereu tristă şi ofta. Atunci, mama îl luă deoparte pe Mihai, spunându-I că vrea să aibă cu el o discuţie între patru ochi.

– Ai observat cât de supărată este Cami de când a dispărut ursuleţul? îl întrebă ea.
– Da, dar nu ştiam că ţine chiar atât de mult la el. Pur şi simplu, nu înţeleg cum îl poate iubi, aşa urât cum este.

– Vezi, ea îl iubeşte nu pentru că este frumos, ci pentru că s-a ataşat de el încă de când era mică.
– Ştii, mamă, trebuie să-ţi mărturisesc ceva: eu l-am luat. Este ascuns în lada de la patul meu.
– Ştiam, răspunse mama, dar am aşteptat să-mi spui tu. Du-te acum şi dă-i-l surorii tale.
– Dacă zici că înseamnă atât de mult pentru tine atunci , poftim, ia-l , îi zise Mihai, încă nedumerit de afecţiunea ei pentru zdreanţa aceea nesuferită.

Dragostea lui Cami pentru Tedy îmi aminteşte de dragostea Creatorului pentru noi. El ne iubeşte chiar dacă suntem ca nişte ursuleţi jerpeliţi şi murdari .În ochii Lui, noi suntem frumoşi, pentru că ne vede ce putem deveni prin lucrarea de modelare a iubirea Lui.